

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

Περὶ τῆ πόθεν ὁ Λέων εἰς τὴν εἰκονομαχίαν ἦλθε, καὶ τὶ δι' αὐτῆς πέποιθε.

§. 1.

Γορῶσιν ὁ Θεοφάνης (α), ὁ Ζωναράς (β), ὁ Κεδρηνός (γ), καὶ ἄλλοι, ὅτι ὁ Χαλῖφης τῶν Ἀράβων Γεζῶδ καλέμενος (δ), πρὸ ὀλίγων χρόνων ἔγινε τῆς βασιλείας τῆ Λέοντος, εἰς τὸν ὅποιον ἦλθαν δύο Ἑβραῖοι τὸ ἐπιτήδευμα μάγοι ἀπὸ τὴν Λαοδικεῖαν τῆς Φοινίκης, τάσσοντες αὐτῷ πῶς νὰ κρατήσῃ τὴν ἡγεμονίαν τε χρόνος μ. καὶ ζωὴν πολυχρόνιον νὰ ἔχῃ ἀνίσως καὶ ἀποβάλλῃ τὰ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν σεπτὰ ἐντυπώματα· ὁ δὲ βάρβαρος καταπεισθεὶς δὲν ἠμέλησεν, ἀλλὰ ἀπὸ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ πόλεων τὰς σεπτὰς εἰκόνας ἠφάνισε· πρὶν δὲ τελειώσῃ χρόνος, ἀπέθανε, καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆ διαδόχος γενόμενος τῆς ἡγεμονίας τῆς ψευδομάντας ἐζήτην νὰ θανατώσῃ, ἀλλ' αὐτοὶ ἐπρόφρασαν καὶ ἔφυγαν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ εἰς Ἰσπανίαν κατήντησαν· ὅπου ἐνωθέντες μετ' τὸν Κόνωνα, ὅπῃ ἦγον νέος Ἰουδαῖος, προμαντεύσιν αὐτῷ τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων· ἀφ' ἧ δὲ ἔλαβεν ὁ Κόνων τὴν βασιλείαν καὶ ἀπέρασεν ἑννέα χρόνοι τῆς βασιλείας τε, ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ ἐζήτην νὰ τῆς δώσῃ τὸν μισθὸν τῆς προρρήσεως, ἔχῃ ἄλλο, εἰμὴ μόνον νὰ ἐγερωθῶσιν ἀπὸ παντὸς αἱ ἅγιοι εἰκόνας, μὴν ἂν δὲ αὐτὸς σερεὸς εἰς τὴν πόλιν, ὡς μάταιον, καὶ ἔυκολον πρᾶγμα ἐσερξεν εἰς τῆτο· τὰ αὐτὰ γράψιν καὶ Γωάννης ὁ Πρεσβύτερος, καὶ τοποτηρήτης τῶν ἀνατολικῶν Ἀρχιερέων, τὸν ὅπῃον ἀνάγνωδι ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς ζ'. συνόδου, πράξει ε', πρὸς τὸ τέλος.

§. 2. Ὁ δὲ Γερμανός λέγει, ὅτι ἔξαρχος, καὶ πρῶτος τῆς εἰκονομαχίας ἔγινε Κωνσταντῖνος ὁ τῆς Νακολίας Ἐπίσκοπος, ἀνὴρ ἔχῃ ἐλόγιμος, μετ' ἀλογίαν δὲ μᾶλλον τὴν φρόνησίν τε φανταζόμενος νὰ φανερώσῃ, ὅστις μετ' ψιλὴν τῆ γράμματος θεωρίαν εἰς τὴν τῶν θεοπνεύτων Γραφῶν ἀνάγνωσιν, χάσκωντας νὰ καινοτομῇ ἔξω ἀπὸ τὰ ἱερῶς ἐκπερασμένα, καὶ νὰ δογματίσῃ ἄρχισε, καὶ ἐτοιμάζετο νὰ ἐναντιῶται εἰς τὰς πνευματικὰς παραδόσεις, ἀκολούθως καὶ συνδρομητὰς, καὶ συναίνετας ἔχων καὶ ἄλλας

(α) Χρον. Σελ. 267. (β) Χρον. βιβλ. ιε'. σελ. 84. (γ) Σελ. 359. (δ) Κατ' ἄλλας δὲ Ἰζιδ.

Αἰτία τῆς εἰκονομαχίας τῆς Λέοντος.

Τὸς ἀρχηγὸς τῶν εἰκονομαχῶν.

λας τὰ ἱερὰ καταλόγους κτ'. ἀπὸ αὐτῆς λοιπὸν παρακινήσει ὁ δυσσεβὴς Λέων, ἐχώρησε κατὰ τῶν σεπτῶν εἰκόνων, καὶ διάταγμα κατ' αὐτῶν δημοσιεύσας τῆ ἰ. χρόνος τότε τῆς αὐτῆ τυραννίδος ἀρχίσαντος, ἐν ἔτει τῆς θείας σαρκώσεως ψκ'. ἐπαρακίνοι μετ' αὐτὸ καὶ Γρηγόριον Β'. τὸν Πάπαν νὰ καταβάσῃ τὰς εἰκόνας εἰς τὴν Δύσιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐσπάδασε πολλὰς μετ' ἑαυτοῦ γράμματα ὅπῃ διελαμβάναν πῶς δὲν πρέπει ὁ βασιλεὺς περὶ πίσεως νὰ ἀποφασίσῃ, καὶ νὰ καινοτομῇ τὰ ἀρχαῖα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας ὅπῃ ἀπὸ τῆς ἁγίας Πατέρας ἐδογματίσθησαν, ὡς Θεοφάνης ἰσορεῖ (α), τὸν Λέοντα ἀπὸ τὴν μισοθεΐαν νὰ μετασῆσῃ, καὶ νὰ τὸν μεταποιήσῃ, ὡς νὰ σέβηται τὰς ἱερὰς εἰκόνας, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδύνετο νὰ τελειώσῃ τίποτες, σύνοδον συναθροίσας ἐν Ῥώμῃ, τὴν μὲν τῶν ἱερῶν εἰκόνων χρῆσιν τε καὶ προσκύνησιν ἐκράτυνε, τὸν δὲ Ἀυτοκράτορα, καὶ τὰς αὐτῆ ὁμόφρονας ἀναθεμάτισεν ὡς εἴρηται.

§. 3. Ὁ Ἀυτοκράτωρ λοιπὸν Ἀμετάβαλτον ἔχων τὴν γνώμην τε, ἐσοχάζετο νὰ ἀσπυκῶσῃ ἀπὸ τὸ μέσον τὸν Γρηγόριον, ὅστις ἐπιρρητῆς, καὶ ἔυκολος ἂν πρὸς ἀποστασίαν, τὰς Ἰταλὰς νὰ ἀποστατήσωσιν ἀπὸ αὐτὸν ἐποίησεν, οἵτινες ἐγερωθέντες κατὰ τε τῆ Ἐξάρχου, καὶ τῶν λοιπῶν δακῶν τῆ βασιλείας, ἀπὸ φόβου, καὶ ἀρπαγὰς πάντα μετὰ ἐποίησαν, ὅρα τὸν Βαρώνιον περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως (β), τὸν Οὐνέφριον (γ), τὸν Βελλαρμίνον (δ), καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων Παῦλον τὸν διάκονον (ε), καὶ Ἀναστάσιον τὸν Βιβλιοθηκᾶριον ἐν τῷ β'. Γρηγορίῳ (ζ).

§. 4. Εἰς τῆτο ἐν τὸ κατόρθωμα πολλὰ εὐφράνθη ὁ Γρηγόριος Β'. ἐφορεῖτο δὲ μόνον τῆς τῶν Λογγυβάρδων βασιλείας, διότι ὁ Λουίτπρανδος στρατεύσας ἕως εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὴν τὴν σενοχωρίαν κατέστησεν αὐτὸν, ὡς δεήσεις καὶ πολλὰς ἰκεσίας ἐποίησεν περὶ δυνάμεως· μετ' αὐτὸν δὲ τὸν Λουίτπρανδον τὸσον ἡγχιημένος, καὶ οἰκείος ἦν Κάρολος Μάρτελος ὁ ἐν τῇ Γαλλίᾳ Ἐπαρχος, ὡς νὰ ἐπεμψεν εἰς αὐτὸν τὸν υἱὸν τε Πιπίνον, ὅστις κόπτων τὰ μαλῖα κατὰ τὴν συνήθειαν θετὸς υἱὸς τῆ Λουίτπρανδου ἔγινεν, ὡς μαρτυρεῖ Παῦλος ὁ διάκονος (η). διανοόμενος λοιπὸν ὁ Γρηγόριος νὰ καταδέλξῃ, ἦτοι νὰ σύρῃ εἰς ἀγάπην τε τὸν Κάρολον, καὶ νὰ τὸν ὑποτάξῃ, ἐπεμψε διὰ Λιγιάτου εἰς αὐτὸν τὰς κλεῖν τῆ Ἁγία Τάφου, μετ' αὐτῆς ἀλύσεις τῆ Πέτρος, καὶ ἄλλα πολύτιμα δῶρα, τὴν ὁποίαν μεγαλοδωρῆσαν τῆ Πάπα πολλὰ τιμήσας ὁ Κάρολος ἀρμόζεσαν πρεσβείαν πέμψας εἰς Ῥώμην, ἐφανερώσε τῷ Πάπα νὰ ἐλπίζῃ πᾶν καλόν.

Εε 2

§. 9.

(α) Σελ. 296. (β) Χρον. Τόμ. Θ'. ἔτει ψλ. ἀριθ. 6. (γ) Ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι πρὸς Πλάτωνα ἐν τῷ Α'. Κωνσταντῖνω. (δ) Περὶ τῆ Ῥώμ. Ἀρχιερε. βιβλ. ε'. κεφ. η'. Τμήμ. 5'. (ε) Περὶ τῶν Παρχῶν. Λογγυβ. βιβλ. 5'. κεφ. μς'. (ζ) Σελ. 37. σειρ. β'. (η) Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον κεφ. νγ'.